

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Simex Control, s.r.o.**, IČ 25374389
sídlem 4. května 175, Vsetín
zastoupen TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2021, č. j. 10917/21/5300-22442-706033

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 25. 9. 2019, č. j. 1835755/19/3312-

50522-710518, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce září roku 2015 ve výši 52 500 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně. Prvostupňový správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z přijatého plnění od dodavatele PREMIE group, s.r.o. (dále jen „PREMIE“) za pronájem reklamní plochy s tím, že žalobce mohl a měl vědět, že se obchodní transakcí zapojil do řetězce zasazeného podvodem na DPH, jehož součástí je i uvedený dodavatel.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce namítal, že není pravdivý závěr žalovaného, že ke ztrátě daně ve smyslu existence podvodu na dani došlo tím, že společnosti Brněnská produkční, respektive nástupnické společnosti Pragokonzulta, byl odepřen nárok na odpočet z veškerých plnění a že následně tato daň nebyla uhrazena. Žalovaný neprokázal, že došlo k doměření daně v důsledku podvodného jednání subjektu Brněnská produkční a že došlo v rámci této transakce k čerpání daňové výhody. Čerpání odpočtu v jakékoliv výši nemůže být čerpání výhody, pokud žalobce řádně daň dodavateli zaplatil, neboť se jedná o transakci daňově neutrální. Není možné prokázat existenci podvodu na dani tvrzením, že si Brněnská produkční snižovala svou vysokou daňovou povinnost plněními přijatými od společnosti STAVARCH a LIPEKA bez toho, že by bylo vysvětleno, jak tato plnění souvisela s reklamními plněními poskytnutými společností PREMIE a následně žalobci. Pouhé nezaplacení daně nelze považovat za podvod na dani ve smyslu unijní judikatury. Žalobce dále namítal, že v projednávané věci žalovaný ignoroval, že žalobce všechny své závazky svým dodavatelům řádně uhradil, proto mu nemohla vzniknout žádná výhoda v podobě čerpání odpočtu daně z přidané hodnoty, přičemž poukazoval na principy fungování daně z přidané hodnoty ve smyslu její neutrality. Žalobce i jeho dodavatel daň řádně přiznal a odvedl. Žalobce dále namítal, že učinil veškerá opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu. Žalovaný neprokázal existenci daňového podvodu i existenci objektivních skutečností na hranici zjišťovacích schopností žalobce, existenci řádně zdůvodněného řetězce ani účast žalobkyně na řetězci. Žalovaný neunesl důkazní břemeno ve věci prokázání skutečností, že žalobce věděl nebo mohl vědět, že se účastní podvodu na dani, nebo že jeho dodavatelé daň neodvedou. Žalovaný neuznal nárok na odpočet daně z důvodu vědomé účasti na podvodu i dodavateli žalobce, jedná se tak o pokus vybrat stejnou daň již potřetí (i společnost Brněnská produkční daň řádně přiznala). Jediným a hlavním smyslem transakce, která je předmětem žaloby, bylo pro žalobce pořízení reklamy, nikoliv čerpání daňové výhody.
3. V doplňujících procesních podáních (replika a triplika k vyjádření žalovaného k žalobě) žalobce uvedl, že nestačí identifikovat nezaplacenou daň, ale je vždy nutno prokázat její provázanost s daňovým podvodem. Žalovaným dovozovaná souvislost reklamního plnění je pouze spekulativního charakteru. Nebylo nijak prokázáno, jestli společnost Brněnská produkční neuhradila doměřenou daň v důsledku podvodného jednání či z důvodu jiného pochybení. Žalovaný využívá dezinterpretovaných závěrů z judikatury k tomu, aby si protiprávně usnadnil unesení důkazního břemene. Žalobce neměl tušení o tom, že dodavatel jeho dodavatele si nárokuje odpočet přijatých plnění, u kterých následně neprokáže z důvodu své nespolutpráce správcem daně nárok na odpočet. Závěrem tripliky žalobce uvedl, že jak žalobce, tak žalovaný jsou jistě ve shodě v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu je ve všech věcech týkajících se podvodů na dani, respektive v popisu podmínek, ze kterých nelze nárok na odpočet z důvodu vědomé účasti na podvodu na dani přiznat, velmi nejednotná, což způsobuje nemožnost občanů předvídat rozhodování nejenom správních

orgánů ale i správních soudů. Na podporu svých žalobních tvrzení žalobce uváděl (stejně jako žalovaný) větší množství judikatury.

II. Argumentace žalovaného

4. Žalovaný navrhl podanou žalobu zamítnout. Odkázal především na závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, judikaturu uváděnou žalobcem k podpoře svých žalobních bodů považuje za nepřiléhavou pro skutkové odlišnosti. Žalovaný odmítl námitky žalobce ve smyslu chybějící daně s tím, že daňový únik se ani nemusí týkat přímo pořizovaného plnění. Podstatné přitom je, že žalobce věděl či mohl vědět, že se přijetím plnění účastní obchodního řetězce, který je zasažen podvodem. Stačilo, aby daňové orgány vysvětlily fungování řetězce jako celku, jehož byl žalobce součástí a ozřejmili jeho roli v něm; není třeba, aby se všechny články řetězce znaly navzájem a věděly o sobě. Ve vztahu k namítané chybějící daňové výhodě pro žalobce žalovaný zdůraznil, že požadavek na vznik daňové výhody u daňového subjektu, kterému je odmítnut odpočet z důvodu jeho zapojení do podvodu na DPH není judikaturou nijak zakotven. Pokud jde o zapojení žalobce do podvodu na DPH, byly řádně zjištěny a popsány objektivní okolnosti o tom svědčící. Žalovaný dále doplnil, že žalobci mohl být odepřen nárok na odpočet DPH odvedené na vstupu z důvodu, že věděl nebo měl vědět o existenci úniku na DPH, kterého se dopustil původní prodávající při prvním prodeji, i když o tomto daňovém úniku věděl i první pořizovatel (společnost PREMIE). V takovém případě musí být druhému pořizovateli zboží v řetězci odepřen nárok na odpočet daně v plném rozsahu a nikoliv pouze ve výši daňového úniku, respektive chybějící daně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 100/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
6. Soud nejprve uvede pro věc podstatné skutkové okolnosti.
7. Žalobci nebyl prvostupňovým správcem daně uznán nárok na odpočet daně z přijatého plnění za zdaňovací období měsíce září roku 2015 podle daňového dokladu číslo 20115073 od dodavatele PREMIE za pronájem reklamní plochy podle smlouvy ze dne 1. 9. 2015 ve výši základu daně 250 000 Kč a DPH ve výši 52 500 Kč. Jak již bylo v první části odůvodnění tohoto rozsudku uvedeno, prvostupňový správce daně po vyhodnocení objektivních okolností dospěl k závěru, že žalobce vědět mohl a měl, že se obchodní transakcí zapojil do řetězce zasaženého podvodem na DPH, jehož součástí je i dodavatel PREMIE. Správce daně vzal za prokázáno, že k deklarovánému pronájmu reklamních ploch reálně došlo, přičemž je nesporné, že žalobce splnil hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 zákona na číslo 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušné zdaňovací období (dále jen „ZDPH“). Správce daně (stejně jako žalovaný) však dospěli k závěru, že je třeba žalobci uvedený nárok odepřít, neboť bylo prokázáno, že se žalobce účastnil podvodu na DPH, o němž věděl nebo mohl a měl vědět. Pokud jde o existenci daňového podvodu (a otázky, zda došlo k porušení neutrality daně ve smyslu judikatury SDEU) správce daně identifikoval řetězec společností, jenž mezi sebou přeprodávaly reklamní plochy, takto: VHK Vsetín, s.r.o. → Brněnská produkční s.r.o. → PREMIE → žalobce.

8. Žalobce byl konečným odběratelem plnění spočívajícího v pronájmu reklamní plochy o rozměru 3 × 1 m na mantinelu a závěsném baneru a o rozměru 2 × 1 m, vše umístěno na ochozech zimního stadionu Lapač ve Vsetíně. Společnost Brněnská produkční pronajala na základě smlouvy ze dne 1. 9. 2015 se společností VHK Vsetín reklamní plochu o rozměru 43 m² na mantinelu a 5 m² na zábradlí zimního stadionu Lapač ve Vsetíně za cenu 288 000 Kč bez DPH. Totožnou plochu uvedená společnost pronajala další společnosti PREMIE za cenu 4 660 000 Kč bez DPH (jednalo se o více než šestnáctinásobné navýšení ceny za reklamu). Žalobce poté pouhý zlomek reklamní plochy (shora popsáno) získal od společnosti PREMIE za částku 250 000 Kč bez DPH. Pokud pak jde o společnost Brněnská produkční, ta později zanikla bez likvidace splynutím zanikajících společností (Fúzující s.r.o., Moravští kutilové, stavím dobře, řežu rád s. r. o., PRAGOKONZULTA a. s.), přičemž vznikla nová společnost PRAGOKONZULTA (přibližně jeden rok před fúzí těchto společností byl jednatelem vždy pan Jaroslav Hrda).
9. Při prověřování přijatých plnění u společnosti Brněnská produkční bylo nástupnickou společností PRAGOKONZULTA v důsledku její pasivity znemožněno správci daně ověřit skutečnosti týkající se těchto přijatých plnění. Z důvodu nespolupráce se správcem daně společnost PRAGOKONZULTA neprokázala nárok na odpočet daně, proto jí byla za období září 2015 doměřena daň, kterou neuhradila. Správcem daně bylo zjištěno, že společnost Brněnská produkční získané pronajaté reklamní plochy pronajala společnost PREMIE, přičemž dále byly tyto plochy prodány více společností, mezi nimiž je i žalobce. Společnost PREMIE uzavřela smlouvy na přeprdej získané předmětné plochy s žalobcem a ostatními zájemci stejného dne, 1. 9. 2015. Správce daně dále zjistil, že obdobný řetězec společností byl vytvořen i v roce 2013 a 2014, v jehož rámci si společnost Brněnská produkční vysokou daňovou povinnost eliminovala přijatými vyplněními od personálně propojených společností Stavarch a.s. a LIPEKA s. r. o. Při prověřování společnosti Stavarch bylo zjištěno, že je v insolvenční a doklady nejsou k dispozici, společnost LIPEKA zůstala pasivní. Společnosti PREMIE byl v roce 2018 udělen status nespolehlivého plátce a byla jí dále zrušena registrace plátce DPH. Správce daně dále zjistil, že žalobce si pronajímal jak ve stejném roce (2015), tak v letech 2012-2014 reklamu přímo od společnosti VHK Vsetín, přičemž se vždy jednalo o reklamní plnění - propagování loga žalobce na reklamních plochách zimního stadionu Lapač ve Vsetíně. Za uvedená období bylo jednou již vyrobené logo umístěováno stále na stejném místě, přičemž žalobce si byl jednoznačně vědom, že uvedenou reklamní plochu je možno získat přímo od společnosti VHK Vsetín za zlomkovou cenu. Navíc bylo zjištěno, že žalobce mohl uzavřít smlouvu o pronájmu reklamní plochy i na další sezóny přímo s poskytovatelem VHK Vsetín.
10. V předmětné věci není sporné, že žalobce naplnil formální podmínky pro nárok na odpočet daně, neboť svůj nárok prokázal daňovými doklady v souladu s § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, které splňovaly náležitosti ve smyslu § 26 a násl. téhož zákona. Mezi účastníky řízení není sporu ani o tom, že žalobce naplnil i hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet daně. Žalovaný mohl odmítnout nárok na odpočet daně v případě, pokud by prokázal účast žalobce na daňovém podvodu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 6. 2012, spojené věci *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Afs 115/2016 - 57, ze dne 27. 2. 2018, čj. 4 Afs 228/2017 - 31 a ze dne 21. 12. 2016, čj. 6 Afs 147/2016 - 28).

11. Podvodem na dani z přidané hodnoty a dokazováním účasti daňového subjektu na něm se Nejvyšší správní soud zabýval mnohokrát. Vychází přitom z judikatury Soudního dvora týkající se zneužití práva nebo karuselových podvodů [rozsudky ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Sb. rozh., s. I-483 (dále jen „*Optigen*“), a ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, Sb. rozh., s. I-6161 (dále jen „*Kittel*“), již citovaný rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11]. Tak v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 Afs 15/2014 - 59 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Nárok na odpočet DPH bude zachován takovému subjektu, který nevěděl ani vědět nemohl, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Při posuzování subjektivní stránky je pak nutno hodnotit, zda daný podnikatelský subjekt přijal při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, která od něj rozumně lze vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu.“* Tamtéž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pokud je ovšem s přihlídnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem.“*
12. V první řadě musí finanční úřad prokázat, že v řešených transakcích existoval podvod na DPH. Přitom musí daňové orgány uvést, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Nemusí konkrétně určovat a prokazovat, jakým způsobem a který z dodavatelů v řetězci podvod spáchal (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Afs 130/2014 - 60, č. 3275/2015 Sb. NSS). Podvodem na DPH označuje výše citovaná judikatura Soudního dvora situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám.
13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citované věci čj. 2 Afs 162/2018 - 43: *„Proto po orgánech finanční správy nelze podle ustálené judikatury v zásadě požadovat, aby přesně popsaly, který článek (a jakou měrou) profitoval z neodvedení daně“* a dále, že: *„Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zde užívané spojení ‚existence daňového podvodu‘, případně ‚prokázání existence daňového podvodu‘, je v určitém smyslu poněkud zavádějící, neboť v zásadě nebude možné existenci daňového podvodu nad veškerou pochybnost prokázat; přesnější by proto bylo hovořit o důvodné domněnce existence daňového podvodu.“* Finanční úřad a žalovaný nemohou dát žalobci stoprocentní jistotu, že se podvod na DPH stal. V rámci dokazování a hodnocení podezřelých skutečností bude správní orgán vždy pracovat s určitou mírou pravděpodobnosti. Přitom okolnosti, které v souhrnu nasvědčují existenci daňového podvodu, mohou mít svůj původ *„v minulosti (např. obchodní historie či minulé personální vazby), v době uzavření transakce (nestandardní obchodní podmínky) i v době následující po uzavření obchodu (např. následná nekontaktnost dotčených osob, náhle ukončení činnosti, následné nestandardní peněžní toky mezi dotčenými osobami,…)“* (srov. bod 51 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, čj. 1 Afs 201/2021 - 53).
14. K první námitce týkající se porušení neutrality daně (ztráty daně) v rámci podvodného řetězce subjektů (odst. 2 odůvodnění tohoto rozsudku) krajský soud souhlasí s hodnocením žalovaného, jenž je vyjádřeno především v odstavcích 36-55 a dále v části týkající se

vypořádání obdobně znějících odvolacích námitek žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaným byl zcela jasně popsán typický podvodný řetězec subjektů, na jehož počátku stál subjekt nabízející pronájem reklamní plochy, přičemž žalobce byl konečným „uživatel“ uvedené plochy, toto plnění nakoupil nikoliv za cenu, za kterou běžně uvedenou reklamu od jejího poskytovatele VHK Vsetín v minulosti nakupoval, ale za cenu mnohonásobně navýšenou, a to bez jakékoliv přidané hodnoty od společnosti PREMIE, která toto plnění získala od další do řetězce vložené společnosti Brněnská produkční. Tato společnost byla tzv. „missing trader“, u níž došlo k šestnáctinásobnému navýšení ceny za pronájem reklamní plochy, přičemž uvedené společnosti byla doměřena daň z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období měsíce září roku 2015, jež nebyla uhrazena. Jak bylo shora uvedeno, společnost Brněnská produkční nezveřejňovala od roku 2012 své účetní závěrky, v rámci daňové kontroly vedené u nástupnické společnosti PRAGOKONZULTA nebyly finančním orgánům předloženy požadované doklady týkající se předmětného zdaňovacího období, ačkoliv společnost PRAGOKONZULTA a společnost Brněnská produkční byla personálně propojena osobou jednatele. Dále bylo zjištěno, že společnost PRAGOKONZULTA od zdaňovacího období prosince roku 2018 nepodává daňová přiznání k DPH, ani kontrolní hlášení. V roce 2018 jí byl udělen status nespolehlivého plátce a byla jí zrušena registrace plátce DPH.

15. Správce daně dále zjistil, že obdobný řetězec společností jako v roce 2015 byl vytvořen i v roce 2013 a 2014, kdy si společnost Brněnská produkční svou daňovou povinnost eliminovala přijatými plněními od personálně propojených dvou společností. Okolnost, že z důvodu nespolečné spolupráce se správcem daně nebylo možné prověřit daňové přiznání společnosti Brněnská produkční, by sice sama o sobě podvod neprokazovala, ovšem správce daně zjistil i další skutečnosti svědčící o existenci podvodu na dani z přidané hodnoty. Jak již bylo shora uvedeno a jak je podrobně vylíčeno v poukazovaných částech žalobou napadeného rozhodnutí, došlo v řetězci k přeprodávání reklamy bez zvýšení přidané hodnoty, přičemž cena pronájmu byla mnohonásobně navýšena, žalobce byl prostřednictvím předchozích smluv uzavřených přímo ze společnosti VHK Vsetín informován o ceně, za kterou je reklama společnosti VHK Vsetín nabízena. Dokonce bylo zjištěno od jednatele společnosti VHK Vsetín, že žalobce mohl uzavřít smlouvu o pronájmu reklamní plochy přímo s poskytovatelem i na další sezónu, přičemž kromě smlouvy uzavřené se společností PREMIE dne 1. 9. 2015 na částku násobně vyšší za reklamní plochu, žalobce uzavřel několik dnů předtím (18. 8. 2015) smlouvu na pronájem reklamní plochy přímo s poskytovatelem VHK Vsetín. Žalobce přitom v průběhu správního řízení neposkytl žádné logické vysvětlení uvedeného jednání.
16. Pokud jde o námitky týkající se existence daňového úniku ve zjištěném řetězci a žalobcem dovozované povinnosti, aby správce daně ztracenou daň přiřadil k předmětným zdanitelným plněním, soud především odkazuje na závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 24. 11. 2022 ve věci C-596/21, Finanzamt M, z něhož vyplývá, že dalšímu pořizovateli zboží může být odepřen nárok na odpočet DPH odvedené na vstupu z důvodu, že věděl nebo měl vědět o existenci úniku na dani z přidané hodnoty, kterého se dopustil původní prodávající při prvním prodeji, i když o tomto daňovém úniku věděl i první pořizovatel, přičemž za takového stavu musí být druhému pořizovateli zboží v řetězci odepřen nárok na odpočet daně v plném rozsahu a nikoliv pouze výši daňového úniku - chybějící daně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 9 Afs 160/2020 - 49 vyplývá,

že daňový únik u jednoho z článků v dodavatelsko odběratelském řetězci nemusí nutně odpovídat odepřené výši nárokového odpočtu z plnění v tomto řetězci přijatém a ani se nemusí přímo týkat daného plnění.

17. Soud zároveň souhlasí se závěry žalovaného, že z jím zjištěných okolností (shora popsanych) zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce o tom, že přijaté plnění je zasaženo podvodem na DPH, musel minimálně vědět. Pro otázku odepření nároku na odpočet daně z důvodu účasti na daňovém podvodu je podstatná zásada zákazu daňových úniků vyplývající z judikatury SDEU, přičemž z posledně citovaného rozsudku ve věci Finanzamt M vyplývá potřeba boje proti daňovým únikům spjatá s nemožností jednotlivců dovolávat se norem unijního práva podvodným nebo zneužívajícím způsobem. Osoba povinná k dani, která měla vědět nebo věděla, že pořízením zboží či služeb se účastní plnění zasaženého únikem na DPH, se tohoto úniku účastní, i když z něj nemá sama žádný prospěch; takové osobě musí být nárok na odpočet odepřen v plném rozsahu. V předmětné věci nedošlo ke vzniku ztráty na dani postupem správce daně, ale především v důsledku činnosti zjištěného řetězce. Došlo k nespolupráci nástupnické společnosti PRAGOKONZULTA v rámci daňové kontroly (to vše při existenci personálního propojení společnosti Brněnská produkční a PRAGOKONZULTA). Ze zjištění správce daně zároveň vyplývá, že pokud jde o společnost PREMIE, pak ta ve zjištěném řetězci fungovala jako společnost typu „buffer“, jenž pouze s nepatrným navýšením přeprodávala plnění a sloužila k prodloužení řetězce z důvodu zakrytí či ztížení odhalení společnosti typu missing trader. V dané věci ani nejde o případ, kdy by nezaplacení daně společností Brněnská produkční bylo například důsledkem špatné ekonomické situace.
18. V soudem poukazovaných částech odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou dále dovozeny další skutečnosti, které dokreslují fungování a vztahy ve zjištěném řetězci (například okolnost uzavření smluv o pronájmu reklam mezi bufferem a dalšími články v řetězci stejného dne, zjištěné obdobné řetězce vytvořené v roce 2013 a 2014 se zapojením Brněnské produkční). Tím, že žalobce uzavíral smlouvy na reklamu s prostředníkem (ač byl v kontaktu s přímým prodejcem, prvním článkem podvodného řetězce a za nápadně nevýhodné ceny, ač měl povědomí o alespoň přibližné cenové hladině daného plnění) se přímo podílel na zjištěném jednání. Soud má shodně se žalovaným za to, že kromě samotné existence podvodu na dani bylo také prokázáno, že zde existovaly žalovaným řádně popsané objektivní okolnosti, které osvědčují, že žalobce věděl nebo mohl a měl vědět, že se svým jednáním účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Především vysoká cena plnění je velmi vážná okolnost, která svědčí o tom, že žalobce o podvodu na DPH věděl či vědět mohl, měl.
19. K žalobcem poukazovaným a v žalobě rozsáhle citovaným částem rozsudků Nejvyššího správního soudu a stanoviska generálního advokáta ve věci C-4/20 „ALTI“ OOD je nutno zdůraznit, že možnost pro odmítnutí přiznání nároku na odpočet daně za splnění hmotněprávních podmínek, je třeba vždy konfrontovat s konkrétními skutkovými zjištěními jednotlivých případů. Jak vyplývá z judikatury týkající se podvodů na dani z přidané hodnoty, existuje nepřehledné množství jejich variant. Krajský soud nedospěl k závěru, že by se žalovaný či správce daně prvního stupně dopustili vadného výkladu práva na základě jimi zjištěných skutkových okolností tak, že by byla vydána rozhodnutí, která by porušovala cíle zdůrazňované soudním dvorem EU mířící k prevenci účasti na daňových

podvodech (jde o naplnění zásady zákazu daňových úniků). Jestliže daňový subjekt svým jednáním přispívá k daňovým únikům, nemůže požívat výhod systému odpočtů daně.

20. K námitce spočívající v tvrzení, že pokud existují o skutkové podstatě projednávané věci bytí jen částečné pochybnosti, je nutno postupovat v duchu zásady in dubio pro reo, pak soud uvádí, že po orgánech finanční správy nelze podle ustálené judikatury v zásadě požadovat, aby přesně popsali, který článek (a jakou měrou) profitoval z neodvedení daně. V rozsudku č. j. 2 Afs 162/2018 – 43 Nejvyšší správní soud uvedl, že zdůrazňuje, že užívané spojení „existence daňového podvodu“, případně „prokázání existence daňového podvodu“, je v určitém smyslu poněkud zavádějící, neboť v zásadě nebude možné existenci daňového podvodu nad veškerou pochybnost prokázat; přesnější by proto bylo hovořit o důvodné domněnce existence daňového podvodu.
21. K námitce, že žalobce učinil veškerá opatření, která byla po něm možno rozumně vyžadovat, aby předešel své účasti na daňovém podvodu uvádí soud následující. Jak bylo shora již vylíčeno, přes výzvu správce daně prvního stupně žalovaný nesdělil žádná opatření k zamezení svoji účasti na podvodu, až v odvolacím řízení uvedl, že si ověřil existenci dodavatelů nahlédnutím do obchodního rejstříku, ověřil si, zda dodavatelé nejsou v insolvenční, zda jsou plátcí DPH a zda nejsou nespolehlivými plátcí. Takováto opatření jsou však zcela neúčinná s ohledem na správcem daně zjištěné skutečnosti - akceptování mnohonásobně vyšší ceny za pronájem reklamní plochy za situace, kdy žalobce měl vědomost, za jakých podmínek je možné uzavřít smlouvu o pronájmu reklamní plochy přímo s poskytovatelem a dále, že žalobce nikdy neuvedl věrohodné vysvětlení, proč by pro něj uzavření smlouvy se společností PREMIE měl být výhodnější, když si jinak pronájem reklamní plochy zajišťoval přímo s jejím poskytovatelem.
22. Nad rámec nutného hodnocení soud uvádí, že obdobný řetězec se shodnou společností typu missing trader a buffer posuzoval zdejší soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2022, č. j. 30 Af 27/2021 - 99 (žaloba tehdejšího žalobce byla rovněž zamítnuta).

V. Závěr a náklady řízení

23. Soud na základě výše uvedených skutečností a úvah dospěl k závěru, že žalovaný správně učinil závěr o naplnění podmínek pro odmítnutí předmětného nároku na odpočet daně z důvodu účasti žalobce na podvodu na DPH. Žalobce nepřijal opatření k prověření navýšení ceny předmětného plnění a akceptoval cenovou nabídku dodavatele, ač musel vědět, že je nepřiměřeně vysoká.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, nelze mu je však přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. 7. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu